

realizat din spectacol. Iurie Darie se remarcă și de astă dată prin discreția cu care dă viață acestui personaj. Simplu, cald, visător, eroul său degajă multă siguranță și farmec. Eugenia Bădulescu (Mariana Pleșoianu) și Constantin Dinescu (Daniel Popovici) se detașează de asemenea de restul interpreților, prin ponderea și profunzimea cu care își trăiesc partiturile de rol respective. Am remarcat, de asemenea, eforturile lui Romulus Bărbulescu și Gh. Gîmă, îndreptate spre realizarea unor compoziții unitare și complexe în Columb și, respectiv, Vucea. Una din observațiile făcute la premieră vechiului interpret al lui Columb rămîne însă valabilă și pentru cel actual. Romulus Bărbulescu aduce și el, ca și predecesorul său în rol (N. Tomazoglu), prea multă tristețe,

într-o compoziție lucrată, de altfel, cu destulă mișală. Ambele compoziții (cea a lui R. Bărbulescu și Gh. Gîmă) ar fi convins dacă respectivii interpreți ar fi fost imuni la voioșia extrascenică a unora dintre parteneri.

S-ar putea ca neajunsurile semnalate să fi fost cu totul întâmplătoare și să nu fi fost repetate și în alte spectacole cu aceeași piesă. S-ar putea ca ele să fie regăsite ori de cîte ori se joacă acest spectacol. În ambele cazuri, dacă Teatrul „Nottara” intenționează să mai mențină pe afiș spectacolul *Nota zero la purtare*, se impune revizuirea lui și luarea măsurilor corespunzătoare pentru ca să-și recapete vechile virtuți.

Ilie Rusu

teatre în deplasare

LA GIURGIU: ÎNTÎLNIRE CU TEATRUL ANTIC

Nu știu cîți conducători de trupe de teatru de la noi ar fi îndrăznit, în trecut, să prezinte într-un oraș de provincie pe Eschil sau pe Sofocle. Mă îndoiesc să fi fost vreunul într-atîta de temerar încît să-și asume riscurile unei asemenea „aventuri”. Mai ales atunci cînd era vorba de un oraș fără teatru propriu, fără tradiții teatrale.

Există în trecut o subestimare a publicului provincial, în ce privește capacitatea sa de a înțelege, puțința sa de a se emoționa. Acest fel de a privi și a judeca își avea temeiurile lui, deoarece cei mai mulți dintre spectatorii care alcătuiau acest public se ocupau fie cu „comerțul en detail” și cu ridicata”, fie că aveau o „crișmuliță” lingă oborul de vite sau „țineau” un magazin „cu de toate” lingă piață. Desigur că publicul acesta de mic-burghezi — „procopsiți” sau în curs de „procopsire” — ar fi putut cu greu asimila un text de valoarea operelor antice, acestea fiind mai presus de înțelegerea și simțirea lor.

Astăzi, cînd publicul — atît cel din orașele reședințe de teatru cît și cel din orașele neinzestrate încă cu o trupă permanentă de teatru — are o cu totul altă conformație socială, vechea atitudine față de „publicul provincial” a dispărut.

Felul în care publicul din Giurgiu a primit spectacolul cu piesa *Antigona*, pe care l-a prezentat cu puțin timp în urmă Teatrul Tineretului, ni se pare plin de semnificații. Cei care au populat sala, au urmărit desfășurarea spectacolului nu numai cu curiozitate și interes, ci chiar, mai mult decît atît, cu o anume gravitate și un anume respect, pe care nu le-ai fi putut bănui prea ușor la un public puțin familiarizat cu capodoperele teatrului antic.

Acordurile grave ale primelor scene, care dau într-o oarecare măsură tonul întregului spectacol — rezumînd parcă atmosfera în care se va desfășura conflictul —, au făcut să se nască de la bun început acea stare emoțională prielnică pentru a recepta întreaga gamă de sentimente și idei a textului. Tăcut, aproape imobil, publicul a ascultat concentrat și grav versurile pline de măreție tragică ale lui Sofocle.

Spectacolul Teatrului Tineretului, la mai bine de un an de la premieră, ni s-a părut departe de a-și fi pierdut prospețimea. Se menține pe linia de corectitudine pe care a apucat să meargă de la început. Fără să strălucească, nu este umbrît însă de nepăsare și lipsă de elan din partea actorilor. Doar corul ni s-a părut puțin cam obosit. Textul pe care trebuie să-l rostească coreuții este emis uneori fără limpezimea și fără forța de insinuare cu care ar trebui să fie rostit.

Am regăsit la Olga Tudorache aceeași sobrietate a gestului, aceeași eleganță a mișcării și a ținutei, aceeași elocință a tăcerilor, atitudinilor, privirilor, aceeași știință de a pune în lumină valoarea morală a eroinei, al cărei profil îl dăltuiește parcă în marmură. O notă ușor discordantă cu restul interpretării s-a făcut vizibilă, și de astă dată, în scena plecării Antigonei în surghiunul ce avea să-i aducă moartea. Vocea interpretei, melodioasă, clară, capătă aici — lipsită de ponderea care a încetat să mai stea de veghe — unele stridente.

În spectacol am întâlnit și doi interpreți noi: Cornel Gîrbea în rolul Paznicului și G. Mihalache în Tyresias. Sînt două schimbări binevenite. (Cicerone Ionescu, interpretul de la premieră al Paznicului, aducea unele accente ilare, cu totul neindicate, iar lui H. Polizu în rolul bătrînului profet, îi lipseau forța și prestanța pe care le solicita rolul.) Noii interpreți ni s-au părut mai potriviți acestor roluri, pe care le-au conturat cu putere de convingere.

În general, spectatorii din Giurgiu au apreciat ținuta artistică demnă, sobră, în care s-a desfășurat spectacolul Teatrului Tineretului.

REPERTORIUL DEPLASĂRILOR

În munca de educare a maselor de oameni ai muncii, îndreptată spre formarea unei înalte conștiințe cetățenești, spre înțelegerea și însușirea problemelor și îndatoririlor izvorite din lupta pentru construirea socialismului, teatrele noastre trebuie să joace un rol însemnat. De aceea, ele au datoria de a fi mereu prezente în actualitate, de a înscrie în repertoriul lor piese care să dezbate marile teme ale contemporaneității noastre; au datoria să aducă, cu fiecare nou spectacol, un nou răspuns la noile probleme care se ivesc în lupta pasionată a construirii socialismului. Teatrele au, în același timp, datoria de a da cuvîntului rostit pe scenă o rezonanță cît mai puternică, pentru a fi auzit de un număr cît mai mare de spectatori. Deplasările pe care le întreprind teatrele noastre sînt menite în primul rînd să ducă pînă departe — pentru a fi cunoscute de toți — dezbaterile artistice în jurul marilor probleme care preocupă pe oamenii muncii, apoi să facă cunoscute operele de seamă ale dramaturgiei clasice universale, reprezentînd tot ceea ce este mai prețios din vasta moștenire culturală pe care am preluat-o de la înaintașii noștri.

De aceea, activitatea pe care o desfășoară teatrele în cadrul deplasărilor lor trebuie intensificată, deopotrivă pe planul frecvenței și ariei de desfășurare, ca și pe planul repertoriului pe care-l alcătuiesc și-l promovează în acest scop.

La prima vedere, activitatea teatrelor noastre în domeniul deplasărilor în septembrie — luna de deschidere a stagiunii — lasă să se întrevadă ca un fapt îmbucurător o sporire a numărului acestor deplasări. (Pentru a ilustra aceasta, e suficient să amintim că Teatrul Tineretului și Teatrul Municipal au realizat în câteva săptămîni un număr de deplasări aproape egal cu cel pe care l-au realizat în cursul ultimelor cinci sau șase luni ale stagiunii trecute.) În privința repertoriului care a fost prezentat în cursul acestor deplasări, rezultatele sînt, în general, mulțumitoare. Cele mai multe teatre au întreprins numeroase deplasări cu piese originale actuale. Teatrul de Stat din Ploești a făcut de curînd o serie de deplasări cu piesa *Poarta* de Paul Everac în comuna I. L. Caragiale, Smeeni, Săliște etc.; teatrele de stat din orașele Birlad, Botoșani, Orașul Stalin, Teatrul Național din Iași etc., etc. au întreprins deplasări similare cu piese actuale sau cu programe de brigadă axate pe problemele de seamă ale raioanelor vizitate. Și nu este deloc întîmplător că oamenii muncii au primit cu mult interes și căldură aceste spectacole. Foarte semnificativ ni se pare faptul că Teatrul de Stat din Ploești a fost solicitat într-una din comunele vizitate — la Pătîrlagele — să repete spectacolul cu piesa *Poarta*, care s-a bucurat aici, ca și în alte părți, de cea mai bună primire din partea locuitorilor. Un alt fapt, la fel de semnificativ, este cel relatat în legătură cu una din deplasările Teatrului de Stat din Brăila. În comuna Goleștii de Sus, actorii acestui teatru au participat, înainte de spectacol, la o adunare generală a colectivităților, în care se discuta un caz asemănător cu cel din piesa cu care veniseră să le-o prezinte (*Noapte albă* de Valeriu Luca). Spectacolul, care a urmat adunării colectivităților, a fost urmărit cu un interes deosebit, înscriindu-se ca o contribuție efectivă la soluționarea problemelor dezbătute în cadrul adunării. „Se părea că viața colectivei, cu oamenii și problemele lor, se urcase pe scenă” — scrie un corespondent al nostru care a asistat la spectacol.

Unele teatre vădese însă tendința de a prezenta în deplasări foarte puține piese contemporane. Teatrul Tineretului, de pildă, în cursul lunii septembrie, nu a prezentat nici o piesă din dramaturgia actu-